

Moje soukromí ,Nekoukat, nešťourat‘

Co se mi vybaví pod pojmem ‚*soukromí*‘? Za prvé osobní údaje každého z nás a personální informace, do kterých nikomu nic není. Za druhé téma, o kterém chce většina populace vědět co nejvíce, i když by neměla už jen z taktické stránky věci. Může za to ale jedna lidská vlastnost, kterou hluboko uvnitř nosí každý z nás – zvědavost. Podle mého názoru je právě zvědavost hlavním důvodem porušování soukromí, jak v dnešní, tak i ve starých dobách. Nejvíce na ztrátu soukromí dle mého názoru trpí především známé osobnosti, a nutno uznat, že ti, kterým sláva ještě nevymazala značnou část mozkových buněk, si své soukromí pohlídat umějí, a troufám si říct, že v současnosti to patří mezi vrchol zručnosti. Mě osobně se pod termínem *soukromí* vybaví značná část mého života, kterou určitě nehodlám vykládat každému po cestě.

Krutou pravdou je, že mnoho lidí může svým soukromím i legálně vydělávat, což pro mě tvoří silný paradox. Lidé, kteří jsou zjevně unaveni svým okolím a neví, na co by přišli, aby se zviditelnili, začnou vykládat svá skandální (a ve většině případů z poloviny vymyšlená) tajemství, jen aby získali slávu, ale nálepka ‚*tupce*‘ jim zřejmě nevádí. Samozřejmě by jejich obdiv nestoupal, kdyby nebylo všude přítomných a milovaných paparazzitů, kteří každou novou informaci spolknou, napíší (s ‚*menšími*‘ úpravami) do nejlevnějšího bulváru a mají zase o bod navíc. S tímto tématem se znovu vracím ke zvědavosti, protože myslím, že celý tento okruh pojí právě tato charakteristika. Osobnosti jsou zvědavé, jak lidé kolem zareagují na jejich výroky, a média musí být vždy všude, a tím tak zvědavostí tvoří hned pracovní obor.

Tohle ale určitě není můj styl. Svě soukromí si střežím a rozhodně v tom nehodlám něco měnit. Doposud ani nejsem majitelem kostlivce ve skříni, na což jsem z určitého pohledu pyšná, jelikož mnozí to samé říci bohužel nemůžou. Pro mě je soukromí velkou částí mého života. Nepočítám do toho pouze nějaké osobní otázky, při kterých se nepohodlně posunete v křesle, ale také údaje naprosto základní. Někdo, koho neznám dostatečně dobře, natož vůbec a ještě s ním jsem v rozporu, nemá žádné právo vědět ani mé příjmení. Takový je můj pohled na situaci, takže pokud někdo neznámý určitým, i když nepatrným způsobem narazí na mé soukromí, určitě to nenechám bez povšimnutí, a jak se říká ‚*snažím se vrátit úder*‘. Samozřejmě že tím nemám na mysli slovní fotbal v podobě osobních informací. Moje zkušenosti jsou takové, že nikdy nevím, s kým mám tu čest, a to hlavně na dnes velice oblíbeném internetu. Nesnažím se tím vzdalovat od komunikace s lidmi, to spíše naopak, a hlavní vlastnost, která mi pomáhá udržet si nad vším potřebným nadhled, je pevná opatrnost. Vědět, kdo může vědět co, popřípadě vůbec nic. Na rovinu říkám, že kdybych byla někdy slavnou osobností, soukromí mé a mojí rodiny by bylo na prvním místě.

Melu tady o soukromí, ale jaké mám vlastně *já* zkušenosti s jeho respektováním? Troufnu si říct, že všelijaké. Samozřejmě, že když jsme všichni malí, tak jediná věc, která nás zajímá jsou odpovědi na otázky, a právě ty mohou být někdy až příliš soukromé, a to si většina malých dětí špatně uvědomuje, a tak přímo vyžvatlá svůj životopis cizímu. Určitě jsem také dříve patřila mezi ty, kteří chtěli být všude, kde se něco šustlo, a chtěli vědět všechno o všech. Podle mě si tím každý prošel... Nicméně dnes mohu s odvahou prohlásit, že soukromí ostatních respektuji na vysoké úrovni. Nepotřebuji vědět všechno, a když přímo vidím, že odpověď z druhého neleze, rovnou ho přeruším slovy ‚*Víš co? Neříkej mi to, vlastně to ani vědět nepotřebuju.*‘ A je to pravda. Nepotřebuji se všem šťourat v osobních věcech, protože si uvědomuji, jak nepříjemné by to bylo pro mě. Musím se ale přiznat, že z mých zkušeností po konci takovéto konverzace se odpověď většinou dovím, protože s výše uvedenými sympatickými slovy, se ten druhý zjevně uklidní či co, a pak přímo ‚*kecá*‘. Už několikrát se mi stalo, že jsem musela člověka zastavovat od dalšího povídání, protože jsem si moc dobře uvědomovala jeho pozdní lítosti, a osobně nemám zájem být tím, za kterým lidé chodí s prosíkem typu ‚*Neříkej to nikomu, udělám cokoli, jen to nikomu neříkej.*‘ Na závěr

bych asi napsala, že soukromí jiných si myslím respektuji velice dobře a kdyby se v tomto odvětví chovali i mnozí alespoň podobně, život by byl hned pro ostatní lehčí.

Když ale přemýšlím, co by se mělo v zabezpečení našeho soukromí změnit, popřípadě zlepšit, nějak mi docházejí slova. Myslím si, že hlavní pointou tohoto tématu jsou lidé sami. Zvědavost a vtíravost ze základních vlastností lidstva asi jen tak nevyumizí. Každopádně naprosto souhlasím s vytvořením přísnějších zákonů, týkajících se právě soukromí a ztupněním pokut. I přesto si však nemyslím, že by došlo k nějakému pozitivnímu závěru. Lidé prostě musejí být opatrní a dávat si pozor i na svá vlastní slova...